

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **M. G.**, zastoupeného Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Ostrava, Čs. legií 1719/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu Ostravě ze dne 30. 10. 2018, č. j. 20 A 11/2017 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 28. 4. 2017, č. j. MSK 39842/2017, bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 3. 2017, č. j. MURY 5587/2017, tak, že byla ze skutkové věty výroku o vině vypuštěna část textu týkající se vymezení času spáchání přestupku a doba sankce zákazu činnosti byla zkrácena z 8 měsíců na 6 měsíců; ostatní části výroku a odůvodnění zůstaly beze změny. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), v příčinné souvislosti s porušením § 4 písm. c) tohoto zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.800 Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a současně povinnost uhradit náklady přestupkového řízení. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 10. 4. 2016 v 9:40 hodin v obci Malá Morávka, na silnici č. II/445, v úrovni chaty Sedmikráska a hotelu Neptun, ve směru jízdy na obec Karlova Studánka, jako řidič osobního motorového vozidla X, RZ X, předjížděl autobus linky č. 862, v úseku, kde je předjíždění zakázáno svislou dopravní značkou B21a. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 20 A 11/2017 – 25, bylo rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 As 302/2017 – 29, byl uvedený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Důvodem tohoto postupu bylo zjištění, že krajský soud správní rozhodnutí zrušil pro nevypořádání otázky materiální stránky předmětného přestupku, ač tato námitka nebyla uplatněna v žalobě; krajský soud tím vykročil mimo dispozitivní zásadu, kterou je řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ovládáno. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2018, č. j. 20 A 11/2017 – 57 (dále též jen „napadený rozsudek“) byla žaloba zamítnuta.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud označil za nedůvodnou žalobní námitku o deficitech správního řízení při zjišťování místa a času posuzovaného děje pro rozpory v kamerovém a úředním záznamu. Dle krajského soudu se sice skutečně z úředního záznamu (ve spojení s údaji z mapy se zakreslením pozic) a z kamerového záznamu podávalo odlišné místo spáchání přestupku, nicméně správní orgány zcela správně popsaly skutek co do jeho lokalizace, vycházely-li z kamerového záznamu, jehož autenticita nebyla ve správním řízení ničím zpochybněna a uvedený popis místa přestupku z něj jednoznačně plyne [policejní hlídka byla umístěna za zastávkou autobusu u budovy základní školy (ve směru jízdy k obci Karlova Studánka) a stříbrné vozidlo značky X zahájilo předjíždění autobusu za přemostěním Bělokamenného potoka, přičemž k dokončení předjíždění nutně muselo dojít přibližně v úrovni hotelu Neptun]. Krajský soud se rovněž přiklonil k závěru správních orgánů, i pokud jde o dobu spáchání přestupku. K rozporu mezi kamerovým záznamem (čas 9:40) a úředním záznamem (čas 8:40) došlo totiž v souvislosti s přechodem na letní čas. To ostatně potvrdili i důvěryhodné výpovědi zasahujících policistů. Skutková zjištění, jakož i skutková věta výroku rozhodnutí o vině, tedy dle krajského soudu odpovídají provedenému dokazování, jsou správná a dostatečně konkrétní.

[3] Z odůvodnění napadeného rozsudku se dále podává, že krajský soud odmítl jako nedůvodné rovněž žalobní námitky o nezákonném vedení správního řízení, kdy měly být procesní úkony prováděny osobou, u níž nebylo zákonem předvídaným způsobem rozhodnuto o její (ne)podjatosti, a o zániku odpovědnosti žalobce za spáchání přestupku ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného.

[4] Krajský soud nedal žalobci za pravdu ani v jeho tvrzení o nenaplnění formální stránky přestupku. Nejprve neakceptoval tvrzení žalobce, že se v daném případě nejednalo o *předjíždění*, ale *objíždění*, neboť z kamerového záznamu je zřejmé, že autobus byl zcela evidentně v prakticky nezměněném pohybu (výrazně nezpomaloval, ani neuhýbal ke kraji vozovky) a jízdní manévry byl zahájen daleko před hranicí křižovatky u hotelu Neptun. Dle

pokračování

krajského soudu proto byly důkazní návrhy, jež měly žalobcem tvrzené skutečnosti prokázat, žalovaným správně shledány nadbytečnými. Poté krajský soud neakceptoval ani tvrzení žalobce, že se v úrovni chaty Sedmikráska a hotelu Neptun nachází křižovatka rušící účinnost dopravní značky *B 21a*, a že se s touto námitkou správní orgán vůbec nevypořádal a neprovedl úplné dokazování. Dle krajského soudu byl stěžejním důkazem (mimo fotografie umístění dopravní značky *B 21a*) videozáznam, na němž je zřetelně vidět započetí předjížděcího manévru v působnosti dopravního značení *B 21a* a skutečnost, že předjíždění probíhalo ještě v době, kdy předjíždějící vozidlo projíždělo v úrovni hotelu Neptun a chaty Sedmikráska. Otázka, zda se v prostoru jmenovaných rekreačních zařízení nachází křižovatka, tedy není dle krajského soudu i žalovaného relevantní, neboť předjížděcí manévr započal již před tímto místem a je proto nerozhodné, zda žalobce v průběhu předjíždění křižovatkou projel či nikoliv. Krajský soud proto aproboval i závěr žalovaného, dle kterého není nutné oslovovat silniční správní úřad k určení, zda se o křižovátku jedná či nikoliv. Dle krajského soudu byl tedy skutkový stav dostatečně zjištěn a správní orgán se v odůvodnění rozhodnutí dostatečně (a přezkoumatelně) vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce.

[5] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel předně namítá nesprávnost právního posouzení otázky (ne)existence materiálního znaku přestupku. Stěžovatel si je sice vědom toho, že se krajský soud v souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu neměl naplněním materiálního znaku přestupku zabývat, jelikož tato otázka nebyla žalobou namítána, takový závěr nicméně považuje za nesprávný pro rozpor se závěry Ústavního soudu, vyjádřenými v nálezu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15. Z obecné zásady, že správní soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí v mezích včas uplatněných žalobních bodů, totiž existuje výjimka v případě určitých skutečností významných z hlediska hmotného práva. Na podkladě citovaného nálezu Ústavního soudu stěžovatel dovozuje, že zásady dispoziční a koncentrace řízení, uplatňované ve správním soudnictví, musejí ustoupit, pokud by jejich aplikace vedla k neakceptovatelnému zásahu do základních práv a svobod účastníků řízení či by byla v zásadním rozporu s principy spravedlnosti a spravedlivého rozhodování. Posouzení materiálního znaku přestupku, a tedy posouzení zda se vůbec jedná o protiprávní čin, lze dle stěžovatele jednoznačně považovat za natolik zásadní otázku z pohledu spravedlivého trestání, že je soud povinen se jí zabývat bez ohledu na to, zda byla exaktně součástí žalobních bodů. Uvedené ostatně stěžovatel ihned po doručení zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu sdělil krajskému soudu ve svém vyjádření ze dne 4. 10. 2018, ten se však s předmětnou argumentací obstojně nevypořádal. Stěžovatel setrvává na svém přesvědčení, že jeho jednání nenaplnilo materiální znak přestupku.

[7] Stěžovatel trvá na tom, že jeho jednání nenaplnilo ani formální znaky přestupku; v úseku od dopravní značky *B 21a* do údajného místa předjetí autobusu se totiž nachází několik míst, které je možné označit za křižovatky (rušící účinnost dopravní značky), což stěžovatel dokládá *print screeny* pořízenými ze serveru www.mapy.cz:

- (1) První křižovatka se nachází v blízkosti domu č. p. 236; dle stěžovatele se o křižovatku nepochybně jedná z důvodu dopravního značení „*dej přednost v jízdě*“ a „*zákaz předjíždění*“ z opačného směru; přestože si stěžovatel není jist, zda dopravní značení zde bylo takto umístěno i v době vytýkaného jednání, považuje za podstatné subjektivní vnímání situace řidičem.
- (2) Druhá křižovatka leží v místě mezi domy č. p. 275 a 228; zde se nachází vedlejší komunikace vlevo i vpravo a v tomto úseku se stále vyskytuje přerušovaná středová čára.

[8] Krajský soud dle stěžovatele správně usoudil, že daný úsek je možné označit za „*past na řidiče*“. Právní důsledky této skutečnosti však vnímal oproti stěžovateli z pohledu materiálního znaku přestupku, nikoli v rovině znaků formálních, mezi něž patří i subjektivní stránka přestupkového jednání (zavinění). Jestliže je tedy dopravní situace v daném místě takto nepřehledná, může snadno účastníky silničního provozu zmást a uvést je v omyl, v důsledku čehož je dle stěžovatele odpovědnost za předmětný přestupek vyloučena.

[9] Další částí kasační stížnosti stěžovatel namítá, že skutkové závěry nemají oporu ve spise a v provedeném dokazování. Má za to, že z provedených důkazů není možné učinit nepochybný závěr o předjíždění v místě uvedeném ve skutkové větě rozhodnutí. Z videozáznamu, na který správní orgány i soud odkazují, takový závěr není možné učinit. Dle stěžovatele nelze vyloučit, že k předjetí autobusu došlo až za označeným úsekem; pokud by tomu tak skutečně bylo, v úrovni chaty Sedmikráska se nachází křižovatka, která by nesporně zákaz předjíždění rušila.

[10] Nadto, jestliže je v rozhodnutí konstatováno předjíždění v úrovni chaty Sedmikráska a hotelu Neptun, pak se dle stěžovatele nemůže jednat o protiprávní jednání, jelikož v tomto úseku je již možné předjíždět; kromě již uvedeného důvodu, i proto, že se zde nachází další křižovatka, rušící zákaz předjíždění. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že skutkový závěr o místě spáchání přestupku neodpovídá právní kvalifikaci, neboť jeho jednání není možné označit za přestupek; jestliže správní orgány trvaly na vině, měly jako místo přestupku označit jiný úsek silnice.

[11] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítá zmatečnost řízení z důvodů absentujících podmínek řízení. Po vydání prvního rozsudku krajského soudu a jeho následujícího zrušení Nejvyšším správním soudem došlo ke změně v obsazení senátu. Jelikož s. ř. s. důsledky změny složení senátu neupravuje, je nutno na podkladě § 64 s. ř. s. aplikovat § 119 odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), dle něhož pro případ změny v obsazení soudu předseda senátu na začátku dalšího jednání sdělí obsah přednesů a provedených důkazů. Oznámení takové skutečnosti má dle stěžovatele nepochybně význam i z hlediska uplatnění námítky podjatosti.

[12] Zmatečnost shledává stěžovatel i v tom, že ve věci bylo rozhodnuto, aniž bylo nařízeno ústní jednání. Stěžovatel je totiž přesvědčen, že pro rozhodnutí věci bez jednání nebyly splněny podmínky, neboť krajský soud jej dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyzval, aby se k rozhodnutí bez nařízení ústního jednání vyjádřil. Krajský soud tak neučinil ani po

pokračování

zrušení rozsudku kasačním soudem, ač k tomu byl povinen (zde odkazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 – 92).

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem kasačního i krajského soudu stran posouzení materiálního znaku přestupku; krajský soud byl ostatně při svém přezkumu zavázán názorem Nejvyššího správního soudu a nelze mu tedy vytýkat, že tento názor respektoval. Nadto žalovaný setrvává na svém závěru, že předjíždění je v daném místě materiálně škodlivé a v tomto ohledu odkazuje na svou argumentaci k předchozí kasační stížnosti. K posouzení naplnění formálních znaků žalovaný taktéž odkázal na svou předchozí argumentaci a ztotožnil se se závěrem krajského soudu. K argumentaci stěžovatele křížovatkou, rušící platnost dopravní značky *B 21a*, žalovaný uvedl, že křížovátka, která by předmětnou značku rušila, se v daném místě nenachází. Pointa argumentace (další) křížovatkou u domu č p. 236 žalovanému uniká, neboť ta se nachází před umístěním dopravní značky *B 21a*, již měl stěžovatel porušit (ve směru jeho jízdy).

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že v předmětné věci rozhoduje již podruhé. Poprvé se tak stalo rozsudkem ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 As 302/2017 – 29, jímž ke kasační stížnosti žalovaného zrušil předcházející rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ze strany krajského soudu totiž došlo k vybočení z rámce soudního přezkumu vymezeného žalobními body a porušení kogentního ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., neboť se zabýval otázkou (ne)existence materiálního znaku přestupku, která nebyla v žalobě uplatněna. Pro další řízení byl proto krajský soud zavázán právním názorem k otázce (ne)existence materiálního znaku předmětného přestupku nepřihlížet a věc znovu posoudit výlučně v intencích řádně uplatněných žalobních námitek.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami zmatečnosti řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., odvíjející se od změny „*ve složení senátu*“, a od vydání rozhodnutí bez nařízení jednání, ačkoliv pro takový postup nebyly splněny podmínky.

[18] Pokud jde o tvrzenou změnu v obsazení senátu (fakticky v osobách samosoudkyň – pozn. NSS), stěžovatel namítá nutnost aplikace § 119 odst. 3 o. s. ř. (z důvodu absencující úpravy důsledků změny složení senátu v s. ř. s.), dle kterého pro případ změny v obsazení soudu předseda senátu na začátku dalšího jednání sdělí obsah přednesů a provedených důkazů; oznámení takové skutečnosti má přitom dle stěžovatele nepochybně význam i z hlediska uplatnění námitek podjatosti.

[19] Na tomto místě Nejvyšší správní soud nejdříve zdůrazňuje, že citované ustanovení o. s. ř. se vztahuje k jednání, u něhož se provádí dokazování. Je tedy zcela zjevné, že na

nyní posuzovanou věc nedopadá, neboť krajský soud při svém rozhodování jednání nenařizoval, vycházel jen z obsahu správního spisu a žádné dokazování neprováděl. Dále je třeba upozornit, že zmatečnost řízení [tedy kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] by ani tvrzeným pochybením soudu (bylo-li by shledáno) nemohla být naplněna; mohlo by se jednat pouze o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost následně vydaného rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Zmatečnost řízení v souvislosti se změnou v obsazení soudu v průběhu řízení by mohla být spojena pouze se situací, kdy soud nebyl řádně (tzn. v souladu s pravidly rozvrhu práce soudu) obsazen, v důsledku čehož by ve věci rozhodoval nezákonný soudce. O takový případ se v dané věci nejednalo, neboť věc byla rozvrhem práce po zrušení prvního rozsudku krajského soudu přidělena samosoudkyni Mgr. Jarmile Úředníčkové, která posléze ve věci rozhodla. Zde nelze nicméně přehlédnout, že krajský soud pochybil v tom, že stěžovatele o změně zákonného soudce nevyrozuměl, či alespoň na možnost změny neupozornil, z ničeho ovšem neplyne, že by v důsledku tohoto pochybení došlo k jakémukoli zásahu do práv stěžovatele. Stěžovatel totiž pouze v obecné, hypotetické rovině zmiňuje, že takový postup neumožňuje účastník řízení vznést před vydáním rozhodnutí případně námitku podjatosti; netvrdí ovšem, že by proti osobě Mgr. Úředníčkové takovou námitku hodlal uplatnit. Jde tedy o procesní pochybení krajského soudu, které nemělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[20] S výše uvedeným úzce souvisí i další námitka zmatečnosti řízení, spočívající ve vydání rozhodnutí věci bez nařízení jednání, ačkoliv pro to nebyly splněny podmínky vyplývající z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. I zde je nejprve třeba uvést, že ani případné pochybení tohoto rázu rovněž nezakládá zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ale mohlo by jít o jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud jde o samotnou důvodnost této námitky, stěžovatel tvrdí, že krajský soud v tomto směru pochybil opakovaně, a to před vydáním prvního i druhého (nyní napadeného) rozsudku. V prvním případě je nutno tvrzení stěžovatele označit za nepravdivé s odkazem na výzvu krajského soudu ke sdělení souhlasu s rozhodnutím o věci samé bez jednání, obsahující poučení o presumpci takového souhlasu, nevyjádří-li se stěžovatel ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy, založenou na čl. 22 soudního spisu (včetně příslušné doručky). Stěžovateli je však nutno dát za pravdu v tom, že po zrušení prvního rozsudku krajského soudu taková výzva skutečně znovu učiněna nebyla. Jakkoli si je Nejvyšší správní soud plně vědom závěrů uvedených ve stěžovatelem odkazovaném dřívějším rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 – 92, dle kterého pouze v případech, kdy po zrušení rozhodnutí kasačním soudem již krajský soud nemá (v důsledku vysloveného závazného právního názoru) prostor pro další vlastní uvážení, nezakládá předmětná vada vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přesto neshledává v daném případě toto pochybení natolik závažným, aby bez dalšího nutně vedlo ke zrušení napadeného rozsudku. Za rozhodující totiž Nejvyšší správní soud považuje fakt, že i když stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na porušení § 51 odst. 1 s. ř. s., nikterak nekonkretizoval, jak tato tvrzená skutečnost měla negativně zasáhnout do sféry jeho veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.) a o která práva se jednalo. Pokud tedy stěžovatel například netvrdí, že v důsledku uvedeného pochybení nemohl soudu předestřít konkrétní důkazní návrhy k jejich provedení (a k čemu konkrétně by provedené důkazy měly směřovat), že mu nebylo umožněno rozhojnit u soudního jednání žalobní argumentaci, apod., není zřejmé, jakým jeho právům by měla být zrušením napadeného rozsudku (a zavázáním krajského

pokračování

soudu postupovat vůči účastníkům výzvou vydanou dle § 51 odst. 1 s. ř. s.) poskytována soudní ochrana. Ostatně, krajský soud v novém rozsudku fakticky pouze zopakoval své závěry, vyjádřené již v prvním zrušeném rozsudku, před jehož vydáním stěžovatel na nařízení jednání netrval. Změna v posouzení věci oproti původnímu rozsudku spočívala toliko ve vypuštění části argumentace týkající se materiální stránky přestupkového jednání, a to v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (ten neobsahoval žádné pokyny k doplnění skutkových podkladů pro vydání nového rozsudku).

[21] Stěžovatel dále v napadeném rozsudku krajského soudu postrádá posouzení materiálního znaku přestupku, byť si je plně vědom závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, obsaženého ve zrušujícím rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 As 302/2017 – 29. Tento názor však stěžovatel považuje za nesprávný pro rozpor se závěry Ústavního soudu, vyjádřenými v nálezu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, na což svým vyjádřením upozornil krajský soud, který je však nijak nereflektoval.

[22] K uvedené námitce je předně vhodné uvést, že krajský soud nemohl pochybit tím, následoval-li v novém rozhodnutí ve věci závazný právní názor vyslovený v rozsudku kasačního soudu. Jelikož byl tento názor vysloven ve zrušujícím rozsudku, nemohl stěžovatel rozdílný názor Nejvyššího správního soudu na možnost soudního posouzení materiální stránky předmětného přestupku oproti názoru krajského soudu vyjádřit jinak, než v kasační stížnosti proti nově vydanému rozsudku (případná ústavní stížnost proti rozsudku tohoto soudu by musela být odmítnuta pro porušení principu subsidiarity). Z tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud za korektní zareagovat na argumentaci stěžovatele a vyložit, proč na vysloveném právním názoru i nadále trvá.

[23] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že se Ústavní soud v odkazovaném nálezu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, skutečně zabýval otázkou, zda dispoziční zásada a princip koncentrace řízení, na nichž je soudní přezkum správních rozhodnutí založen, představují absolutní, *per se* aplikovaná pravidla, bez možnosti jejich potlačení v zájmu nalezení spravedlivého rozhodnutí ve věci samé. Je pravdou, že Ústavní soud dospěl k závěru, že tyto zásady (principy) jsou toliko prostředkem racionalizace soudního přezkumu a není tedy pojmově vyloučeno na jejich přísném uplatňování v určitých případech netrvat.

[24] Stěžovatel ovšem přehlíží fakt, že Ústavní soud tento názor vyslovil na pozadí zcela specifického případu, přičemž uvedený závěr dal výslovně do souvislosti s výjimečnými situacemi, u kterých by striktní lpění na procesních pravidlech zcela zjevně vedlo k odepření spravedlnosti. Ve věci posuzované Ústavním soudem bylo regulátorem posuzováno zadání, respektive zpracování konkrétní reklamy. Jelikož regulátor dospěl k závěru, že reklama obsahovala nekalou obchodní praktiku, uložil v samostatných řízeních zadavateli i zpracovateli pokutu, a to za spáchání dvou samostatných správních deliktů. Oba tyto subjekty brojily proti rozhodnutím vydaným v jejich věcech žalobami u správního soudu. Zatímco zadavatel byl se svou žalobou úspěšný, protože soud přisvědčil jeho tvrzení o absenci nekalé obchodní praktiky v předmětné reklamě, žaloba zpracovatele byla zamítnuta. Prvoinstanční i kasační soud přitom vycházely z toho, že žalobní námitky zpracovatele nebyly důvodné; námitku absence nekalé obchodní praktiky tato žaloba

neobsahovala. Fakt, že v době rozhodování o této žalobě již byl prvoinstančnímu soudu znám výsledek řízení o žalobě zadavatele, včetně závěru o neexistenci nekalé obchodní praktiky v posuzované reklamě, nemohl být dle názoru správních soudů zohledněn právě pro absenci takové námitky v žalobě zpracovatele (uplatnění dispoziční zásady). Ústavní soud konstatoval, že jakkoli je zákonem deliktní odpovědnost u obou shora uvedených subjektů konstruována samostatně, samotné protiprávní jednání je v zákoně definováno totožně a dopadá tedy fakticky na stejné jednání zúčastněných subjektů. Za situace, v jednom soudním řízení bylo autoritativně konstatováno, že se předmětné jednání zákona nepříčilo, ve druhém řízení (kde bylo rozhodováno později) tento fakt, představující esenciální předpoklad deliktní odpovědnosti obou participujících subjektů, zohledněn vůbec nebyl. Dle názoru Ústavního soudu bylo s ohledem na takto nastalou situaci nutno hledět na deliktní odpovědnost zpracovatele reklamy prizmatem závěrů o absenci deliktní odpovědnosti jejího zadavatele; jiný přístup by byl v rozporu s principem rovnosti před zákonem, potažmo s principem právní jistoty, jehož nedílnou součástí je požadavek předvídatelnosti práva i předvídatelnosti postupu orgánů veřejné moci. V takovém případě musí procesní regulativy směřující k zajištění efektivního průběhu soudního řízení ustoupit uvedeným principům; v opačném případě by došlo ke vzniku neobhájitelné nespravedlnosti na straně druhého subjektu, postihovaného fakticky za totéž jednání, u kterého bylo postaveno najisto, že nepředstavuje porušení zákona.

[25] Z uvedeného je podle názoru Nejvyššího správního soudu evidentní, že výjimečná situace, ve které Ústavní soud dovodil možnost prolomení (mimo jiné) dispoziční zásady, se zcela odlišuje od situace stěžovatele. Není pochyb o tom, že stěžovateli nic nebránilo zpochybnit existenci materiální stránky předmětného přestupku již v žalobě; krajský soud přitom v době svého rozhodování nebyl postaven před otázku, zda má zohlednit skutečností vylučujících existenci vytýkaného přestupku, vyplývající bez pochyb z jiného soudního rozhodnutí, jako tomu bylo ve věci posuzované Ústavním soudem. Situace stěžovatele tedy nevykazovala ony znaky výjimečnosti, jako tomu bylo ve věci posuzované Ústavním soudem. Ani tato námitka tak není důvodná.

[26] V další části kasační stížnosti stěžovatel setrvává na názoru, že jeho jednání nenaplnilo ani formální znaky přestupku, a to s ohledem na existenci dokonce dvou křížovatek, rušících účinnost dopravní značky *B 21a*, zakazující předjíždění.

[27] Stěžovatel nejprve poukazuje na křížovatku v blízkosti domu č. p. 236. Zde je však nutno zdůraznit, že předmětnou argumentaci, pokud jde o dané místo, stěžovatel uplatnil prvně až v kasační stížnosti. Stěžovateli přitom nic nebránilo uplatnit ji již dříve v žalobě (nejde například o reakci na argumentaci krajského soudu, vyjádřenou poprvé až v odůvodnění jeho rozsudku). V důsledku toho není taková námitka přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pouze na okraj lze podotknout, že předmětné místo, stěžovatelem označované za křížovatku, se nachází zcela mimo úsek, kde mělo k zakázanému předjíždění dojít.

[28] Druhá křížovatka, dle stěžovatele rušící účinnost dopravní značky *B 21a*, leží mezi domy č. p. 275 a 228, tj. v blízkosti hotelu Neptun a chaty Sedmikráska. K danému místu však již krajský soud, ve shodě se žalovaným, v napadeném rozsudku jasně a zcela správně konstatoval, že otázka, zda se v prostoru jmenovaných rekreačních zařízení nachází křížovatka, není relevantní, neboť předjížděcí manévry byl započat již před tímto místem a

pokračování

je nerozhodné, zda žalobce v průběhu předjíždění křižovatkou projel či nikoliv. Dle názoru krajského soudu bylo právě proto nadbytečné oslovovat silniční správní úřad k určení, zda se o křižovátku jedná či nikoliv (str. 7 napadeného rozsudku). S ohledem na stále se opakující předmětnou argumentaci stěžovatele před orgány veřejné moci, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že z hlediska delikt ní odpovědnosti za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu není rozhodné místo dokončení předjíždění, ale jeho počátek (místo započetí předjížděcího manévru přitom zcela zřetelně dokládá pořízený videozáznam, založený ve správním spise); k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2017, č. j. 4 As 218/2017 – 44 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Tuto skutečnost stěžovatel nijak nerozporoval.

[29] V souvislosti s formálními znaky přestupku stěžovatel rovněž poukazuje na závěr krajského soudu, který daný úsek označil za „*past na řidiče*“. Právní důsledky této skutečnosti však oproti stěžovateli vnímal z pohledu materiálního znaku přestupku, nikoli v rovině znaků formálních (konkrétně subjektivní stránky přestupku, tedy v zavinění). Zde je však nutno zdůraznit, že tato argumentace nebyla předmětem žaloby. Stěžovatel ji prvně uplatnil až v reakci na první rozsudek krajského soudu, který tento názor vyslovil jako první, avšak nad rámec žalobních bodů, v důsledku čehož byl jeho rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen. Z uvedeného je tedy zřejmé, že stěžovatel nyní v kasační stížnosti polemizuje se závěry nikoliv napadeného rozsudku, ale se závěry rozsudku již zrušeného, a proto se zcela míjí s předmětem nynějšího přezkumu.

[30] Stěžovatel dále rovněž opakovaně namítá, že skutkové závěry nemají oporu ve spise a v provedeném dokazování, a to pokud jde o místo spáchání přestupku. Trvá na tom, že z provedených důkazů (tedy ani z videozáznamu) není možné učinit nepochybný závěr o předjíždění v místě uvedeném ve skutkové větě rozhodnutí. Nelze tak vůbec vyloučit, že k předjetí autobusu došlo až za označeným úsekem; pokud by tomu tak skutečně bylo, v úrovni chaty Sedmikráska se nachází křižovatka, která by nesporně zákaz předjíždění rušila.

[31] Předmětnou argumentaci stěžovatele v její první části je nutno označit za zcela obecnou. Není z ní nijak zřejmý důvod, proč dle stěžovatele nelze z pořízeného videozáznamu učinit nepochybný závěr o místě předjíždění. Naopak právě obsahem předmětného záznamu je přestupkové jednání stěžovatele exaktně doloženo, je z něj naprosto patrné předjíždění v působnosti zákazové dopravní značky *B 21a*, respektive počátek předjíždění, který je, jak již bylo výše uvedeno, rozhodný z hlediska delikt ní odpovědnosti stěžovatele. Jakkoli je pravdou, že z doloženého videozáznamu nelze bezpečně určit naprosto přesný okamžik a místo dokončení předjíždění, lze jen znovu zopakovat, že místo dokončení předjíždění (k němuž patrně došlo v blízkosti chaty Sedmikráska a hotelu Neptun) není pro posouzení spáchání předmětného přestupku relevantní. Tuto argumentaci pak lze plně vztáhnout i na související kasační námitku stěžovatele, dle které skutkový závěr o místě spáchání přestupku neodpovídá právní kvalifikaci, neboť v úrovni chaty Sedmikráska a hotelu Neptun je již možno předjíždět. V dané věci činí stěžovatel sporným toliko místo dokončení předjíždění, tedy skutečnost v dané věci nepodstatnou; relevantní počátek předjíždění nijak nezpochybňuje.

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jí zamítl.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu